

Născut la 24 iulie 1911, în comuna Cerțești, din fostul județ Tutova — actualmente județul Galați, George Ivașcu a absolvit școala elementară în Cerțești, apoi Liceul „Gh. Roșca-Codreanu” din Bârlad, iar studiile universitare le-a făcut la Iași, fiind licențiat în 1933 în Litere și Filozofie. De-a lungul anilor a desfășurat o activitate laborioasă ca profesor dar și ca scriitor. A colaborat la ziarul „Lumea”, nu înainte de a fi redactor al revistei antifasciste „Manifest”, care în 1936 a fost suspendată. Alături de G.Călinescu colaborează ca secretar de redacție al „Jurnalului literar” pentru un singur an (1939-1940), în 1940 „Jurnalul literar” fiind suspendat.

Din caracterizarea făcută de Acad. Zaharia Stancu (președinte al Uniunii Scriitorilor, în 1974) cu prilejul numirii lui George Ivașcu ca membru corespondent al Academiei R.S.R. reiese că George Ivașcu s-a implicat atât în ziaristică, scriind la ziare ca „România literară”, „Victoria”, „Revue Roumaine”, „Romanian Review”, „Arcades”, „Contemporanul” etc., cât și în activitatea de promovare a politicii și ideologiei existente în acele vremuri.

Nu este cazul să insistăm asupra acestor momente pentru că scopul este acela de a surprinde câteva din ideile pe care George Ivașcu, și nu numai, le promovează în manuscrisele pe care muzeul nostru le deține prin donație, prin bunăvoința Ralucai Ivașcu — fiica scriitorului.

Majoritatea manuscriselor sunt din perioada 1940-1950, conținând comentarii asupra operelor sau activității literare ale unor scriitori de marcă, precum și vederi de ansamblu în ce privește drumul urmat de literatura română.

Un vast material, lipsit de finalitate din păcate, este cel despre Alexandru Macedonski, ca teoretician literar. Acest poet va accentua orientarea estică generată de „Junimea”, dar într-o viziune modernă, activă, înnoitoare. Inițiator al revistei „Literaturul” (care apărea la 20 ianuarie 1880), Macedonski va direcționa ideologic cenaclul „Literaturul” (1 ianuarie 1883) al cărui președinte era V.A. Urechia, cenaclul frecventat de creatori de orientare modernistă, care au publicat în revistă, reușind să concretizeze o tendință importantă în literatura noastră. Ultimele două decenii ale secolului XIX sunt importante pentru că este perioada când Macedonski își precizează coordonatele esențiale ale concepției sale critice și ideologic-artistice. Prin „Cursul de analiză critică”, Alexandru Macedonski înscrie o etapă importantă în evoluția ideologiei literare românești, punând problema raportului între „universal” și „național”, cu argumente din sfera psihologic-estetică, care se va contura mai târziu ca noțiune definitorie a „specificului

național”. Activitatea de teoretician și ideolog a lui Alexandru Macedonski este marcată de elaborarea sistemului estetic al simbolismului în cultura noastră. Așa cum spunea și George Ivașcu în studiul său — „Macedonski, în dublă calitate, de poet și simbolist, se ocupă teoretic exclusiv de poezie introducând noțiunea de logică specifică poeziei și subordonând acesteia logica judecății critice”. Trebuie reținut aspectul că Macedonski este primul care a dat definiția simbolismului la noi, susținând că simbolismul este poezia viitorului și reducând la zero celelalte mișcări literare care se manifestau concomitent: realismul și naturalismul. Desigur că aceste concepții inoale emise de Macedonski au fost contestate de junimiști și sămănătoriști.

În articolul cu titlul „Dascăli iluminști, cititori ai școlii naționale”, George Ivașcu s-a oprit la Costache Conachi, boier moldovean cu tabieturi orientale, care „în timpul când nu vorbea pe un ton caustic și rece, întorcea între degete niște mătâni din boabe de ambră, după obiceiul molicinii orientale și păstrase și veșmântul oriental, astfel că văzându-l jumatate culcat pe divan, înfășurat în cutele caftanului său de mătase și ale subei de blană, calm și aproape nemiscat, în afara mâinilor care se jucau mașinale, în repaus, cu ochii numai mici și cenușii, care străluceau din timp în timp, și cu buzele care se stângeau estompând un surâs, această figură baljocitoare și cu totul europeană făcea cu altitudinea, costumul și mătâniile un contrast ciudat”.

După prezentarea în amănunt a acestui portret, George Ivașcu se preocupă de Costache Conachi, poetul. Afărmăstfelcă, din cele o sută de poezii, publicate la Iași, în 1856, de către fiica sa Caterina Vogoride Conachi, marea lor majoritate sunt de natură erotică și cu o pronunțată expresie preeminesciană.

În ce privește „Correspondența lui Proust” a lui Mihail Sebastian, aceasta este o analiză asupra modului în care autorul a reușit să prezinte succint o bibliografie a corespondenței lui Proust, să fixeze personalitatea covârșitoare a mamei lui Proust în opera și corespondența lui, să identifice elementele structurale ale marelui scriitor francez (construcția operei, tehnica stilului, elementele de strategie literară). Informațiile pe care ni le oferă George Ivașcu sunt succinte, reușind ca în fraze scurte să ne prezinte structura cercetării întreprinsă de Mihail Sebastian în legătură cu Marcel Proust. Afărm astfel că scrisorile lui Proust au fost regrupate în colecția îngrijită de Robert Proust și Paul Brach, editată de librăria Plon sub titlul „Correspondance generale de Marcel Proust”; colecție ce numără șase volume apărute între 1930-1936. Tot din articolul semnal